

Cartea Urantia

<< [Capitolul 110](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 112](#) >>

Capitolul 111

Ajustorul și sufletul

111:0.1 (1215.1) PENTRU știință și pentru filozofie, prezența Ajustorului divin în mintea umană face, pentru totdeauna, imposibilă atingerea unei înțelegeri satisfăcătoare a sufletului în evoluție al personalității umane. Sufletul morontial este copilul universului, și nu poate fi cunoscut cu adevărat decât prin clarviziune cosmică și prin descoperire spirituală.

111:0.2 (1215.2) Conceptul de suflet și de spirit lăuntric nu este nou pe Urantia. El a apărut frecvent în diversele sisteme de credințe planetare. Multe dintre religiile orientale și unele religii occidentale au perceput că omul este atât divin prin moștenire, cât și uman prin ereditate. Sentimentul prezenței interioare adăugat omniprezenței exterioare a Deității a făcut mult timp parte din multe religii urantiene. Oamenii au crezut multă vreme în existența a ceva care crește înăuntrul naturii umane, ceva vital menit să dureze dincolo de scurta durată a unei vieți temporale.

111:0.3 (1215.3) Înainte ca oamenii să își dea seama că sufletul lor în evoluție era zămislit de un spirit divin, ei au crezut că el se găsea în diverse organe fizice - ochiul, ficatul, rinichii, inima și, mai târziu, creierul. Sălbaticii asociau sufletul cu sângele, cu respirația, cu umbrele, precum și cu imaginea reflectată în apă.

111:0.4 (1215.4) În concepția lor despre *atman*, învățătorii hinduși s-au apropiat realmente de o apreciere a naturii și a prezenței Ajustorilor, însă nu au reușit să distingă prezența concomitentă a sufletului în evoluție și a potențialului nemuritor. Chinezii recunosc totuși două aspecte ale unei ființe umane, *yang*-ul și *yin*-ul, sufletul și spiritul. Egiptenii și multe triburi africane credeau de asemenea în doi factori, *ka*-ul și *ba*-ul; ei nu credeau în general că sufletul a fost preexistent, ci numai spiritul.

111:0.5 (1215.5) Locuitorii văii Nilului credeau că individul favorizat se vedea atribuindu-i-se la nașterea sa, sau puțin după, un spirit protector pe care îl numea *ka*. Ei susțineau că acest spirit păzitor rămânea cu subiectul muritor în timpul întregii sale vieți și trecea înaintea lui în starea viitoare. Pe zidurile unui templu din Luxor, unde se găsește descrisă nașterea lui Amenhotep III, micul prinț este zugrăvit pe brațul unui zeu al Nilului, și lângă el se găsește un alt copil, aparent identic cu prințul, care simbolizează entitatea pe care egiptenii o numeau *ka*. Această sculptură a fost terminată în al cincisprezecelea secol dinaintea lui Cristos.

111:0.6 (1215.6) *Ka*-ul era considerat un geniu spiritual care dorea să călăuzească pe cele mai bune căi ale vieții temporale sufletul uman asociat, dar mai ales să influențeze prosperitatea subiectului în viața

de dincolo. Când un egiptean din această perioadă murea, se conta pe faptul că ka-ul său îl va aștepta pe cealaltă parte a Marelui Fluviu. La început de tot, s-a presupus că numai regii posedau un ka, dar curând s-a ajuns a se crede că toți oamenii drepti aveau unul. Vorbind de ka-ul lăuntric din inima sa, un conducător indian a zis: „Eu nu am neglijat cuvintele sale, mi fost teamă să încalc indicațiile sale. Aceasta m-a făcut să prosper foarte mult. Eu am reușit grație a ceea ce m-a făcut să fac. Am fost distins prin îndrumarea sa.” Mulți considerau ka-ul „un oracol al lui Dumnezeu în fiecare” și ei aveau să „petreacă o veșnicie cu o inimă voioasă în grațiile Dumnezeului care este în voi”.

111:0.7 (1216.1) Fiecare rasă urantiană de muritori în evoluție are un cuvânt echivalent cu conceptul de suflet. Multe dintre popoarele primitive credeau că sufletul arunca priviri în afară asupra lumii prin ochii omenești; de aceea ele se temeau cu atâta lașitate de rea-voința ochiului rău. Ele au crezut multă vreme că „spiritul omului este lampa Domnului”. Rig-Veda spune: „Mintea mea vorbește inimii mele.”

1. Cadrul mental al alegerii

111:1.1 (1216.2) Cu toate că Ajustorii au de efectuat o muncă de natură spirituală, ei sunt obligați să o execute în întregime pe baze intelectuale. Mintea este terenul uman de la care Veghetorul

spiritului trebuie să facă să apară, prin evoluție, sufletul morontial, cu cooperarea personalității în care locuiește.

111:1.2 (1216.3) Există o unitate cosmică în diversele nivele mentale ale universului universurilor. Sinele intelectual își are originea în mintea cosmică într-o manieră mult asemănătoare cu nebuloasele, a căror origine este în energiile cosmice ale spațiului universal. Pe nivelul uman (deci personal) al sinelui intelectual, potențialul de evoluție al spiritului devine dominant cu consimțământul minții muritoare, din cauza înzestrării spirituale a personalității umane asociate cu prezența creativă din acest sine uman a unui cămin-entitate având o valoare absolută. Totuși, această dominare a minții materiale de către spirit este subordonată față de două experiențe: pe de o parte, trebuie ca sinele material (personal) să aleagă să coopereze cu Ajustorul lăuntric pentru a crea și a întreține sinele morontial, sufletul evolutiv potențial nemuritor.

111:1.3 (1216.4) Mintea materială este cadrul în care personalitățile umane trăiesc, sunt conștiente de ele înseși, iau decizii, îl aleg sau îl abandonează pe Dumnezeu, se fac eterne sau se distrug pe ele însele.

111:1.4 (1216.5) Evoluția materială v-a format un mecanism de trăit, corpul vostru. Tatăl însuși v-a înzestrat cu realitatea spiritului cel mai pur care se cunoaște în univers, Ajustorul vostru al Gândirii. Dar mintea a fost lăsată în grija voastră, ea este supusă propriilor voastre decizii, și prin minte se face că voi trăiți sau muriți. Înăuntrul acestei minți și cu această minte, voi luați decizii morale care vă permit să deveniți asemănători cu Ajustorul, adică asemănători lui Dumnezeu.

111:1.5 (1216.6)

Mintea de muritor este un sistem intelectual temporar pregătit în ființele umane pentru durata unei vieți materiale, și, în funcție de modul în care ele întrebuințează această minte, ele acceptă sau resping potențialul de existență veșnică. Mintea este aproape singura fracțiune a realității universale pe care o posedați și care este supusă voinței voastre. Sufletul - sinele morontial - va arăta în cele din urmă acumularea de decizii umane pe care le va fi luat sinele muritor. Conștiința umană se sprijină ușor pe mecanismul electrochimic subiacent, și atinge cu delicatețe sistemul energetic morontial-spiritual care o domină. În cursul vieții de muritor, ființa omenească nu este niciodată complet conștientă de nici unul din aceste două sisteme, și de aceea trebuie ea să lucreze în mintea de care este conștientă. Ceea ce asigură supraviețuirea nu este atât de mult ceea ce mintea înțelege, cât mai degrabă ceea ce mintea caută să înțeleagă. Nu este atât de important cu ce se aseamănă mintea, cât cu ceea ce se străduiește ea să semene, ceea ce constituie identificarea ei cu spiritul. Nu atât faptul ca omul să fie conștient de Dumnezeu este cel care se traduce prin ascensiunea sa în univers, cât mai degrabă dorința sa fierbinte de a-l întâlni pe Dumnezeu. Ceea ce sunteți astăzi nu este la fel de important ca ceea ce deveniți voi zi de zi și în veșnicie.

111:1.6 (1217.1)

Mintea este instrumentul cosmic pe care voința omenească poate să interpreteze disonanțele distrugerii sau pe care această aceeași voință omenească poate să facă să rezoneze delicatele melodii ale identificării cu Dumnezeu și ale supraviețuirii eterne care rezultă din aceasta. Ajustorul dăruit omului este, în ultimă analiză,

impermeabil la rău și incapabil să facă păcate, dar mintea umană poate efectiv să fie denaturată, deformată și făcută urâtă și rea prin mașinațiile culpabile ale unei voințe umane egoiste și perverse. Tot astfel, mintea poate să fie făcută nobilă, frumoasă, adevărată și bună - efectiv mare - în acord cu voința iluminată de spiritul unei ființe omenești cunoscătoare de Dumnezeu.

111:1.7 (1217.2) Mintea evolutivă nu este pe deplin stabilă și demnă de încredere decât atunci când se manifestă în cele două extremități de intelectualitate cosmică - total mecanizate și în întregime spiritualizate. Între cele două extreme intelectuale de pur control automat și de adevărată natură spirituală, se situează acest imens grup de indivizi a căror minte evoluează și se înalță, și a cărei stabilitate și liniște depind de alegerea făcută de către personalitatea lor, și de identificarea lor cu spiritul.

111:1.8 (1217.3) Cu toate acestea, omul nu abandonează servil și pasiv voința sa Ajustorului. El alege mai degrabă activ, pozitiv și cooperativ, să urmeze indicațiile Ajustorului, atunci când el este conștient că aceste indicații diferă de dorințele și de impulsiiile minții muritoare naturale. Ajustorii manipulează mintea omului, dar nu o domină niciodată împotriva voinței lui. Pentru Ajustori, voința omului este supremă. Și astfel o consideră și o privesc ei, în timp ce se străduiesc să atingă țelurile spirituale de ajustare a gândirii și de transformare a caracterului în cadrul aproape nelimitat al intelectului uman în evoluție.

111:1.9 (1217.4)

Mintea este nava voastră, Ajustorul este pilotul vostru, voința umană este căpitanul. Stăpânul vasului muritor ar trebui să aibă înțelepciunea de a se încrede în pilotul divin pentru conducerea sufletului ascendent în porturile morontiale ale supraviețuirii veșnice. Numai prin egoism, prin trândăvie și prin păcat se face că voința omului poate să respingă îndrumarea unei călăuze atât de iubitoare, și să facă să naufragieze în cele din urmă cariera muritorului pe primejdioasele stânci submarine ale refuzului îndurării și pe recifurile săvârșirii păcatului. Cu consimțământul vostru, această fidelă călăuză traversează în siguranță obstacolele timpului și piedicile spațiului, până la sursa însăși a minții divine și merge chiar și până dincolo, până la Tatăl Ajustorilor din Paradis.

2. Natura sufletului

111:2.1 (1217.5)

În toate funcțiunile mentale de inteligență cosmică, totalitatea minții domină funcțiunile intelectuale fracționare. În esența sa, mintea este o unitate funcțională, și de aceea mintea nu uită niciodată să manifeste această unitate constitutivă, chiar și atunci când este stânjenită și împiedicată de alegerile și de faptele neînțelepte ale unui sine rătăcit. Această unitate a minții caută invariabil coordonarea spiritului pe toate nivelele asocierii ei cu un sine care are demnitate volitivă și prerogative de ascensiune.

111:2.2 (1217.6)

Mintea materială a omului muritor este războiul cosmic care poartă țesutul morontial pe care Ajustorul Gândirii interior

brodează modelele spirituale ale unui caracter universal posesor de valori durabile și de semnificații divine - un suflet supraviețuitor destinului ultim și carierei fără sfârșit, un finalitar potențial.

111:2.3 (1218.1) Personalitatea umană se identifică cu mintea și cu spiritul menținute în raport funcțional de către viața într-un corp material. Această relație funcțională dintre această minte și acest spirit nu are ca rezultat o combinație de calități sau atribute ale minții și ale spiritului, ci mai degrabă o valoare universală în întregime nouă, originală și unică, având un potențial de durată eternă, *sufletul*.

111:2.4 (1218.2) Creația evolutivă a acestui suflet nemuritor rezultă din trei factori, iar nu din doi. Cele trei antecedente ale sufletului morontial uman sunt următoarele:

111:2.5 (1218.3) 1. *Mintea omenească* și toate influențele cosmice care o preced și care acționează asupra ei.

111:2.6 (1218.4) 2. *Spiritul divin* care locuiește în această minte omenească și toate potențialurile inerente unui astfel de fragment de spiritualitate absolută, precum și toate influențele și toți factorii spirituali care îi sunt asociați în viața umană.

111:2.7 (1218.5) 3. *Relația dintre mintea materială și spiritul divin*, care denotă o valoare și comportă o semnificație ce nu se găsesc în nici unul din cei doi factori ai acestei asocieri. Realitatea acestei relații unice nu este nici materială nici spirituală, ci morontială. Aceasta este sufletul.

111:2.8 (1218.6) Medianii au numit de multă vreme minte intermediară acest suflet evoluând al omului, în contrast cu mintea inferioară sau materială și mintea superioară sau cosmică. Mintea intermediară este în realitate un fenomen morontial, de vreme ce există în domeniul intermediar dintre material și spiritual. Potențialul acestei evoluții morontiale este inerent celor două impulsuri universale ale minții: impulsul minții finite a creaturii de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a se reuni cu divinitatea Creatorului, și impulsul minții infinite a Creatorului de a cunoaște omul și de a ajunge la *experiența* creaturii.

111:2.9 (1218.7) Această operațiune celestă ce face să apară prin evoluție sufletul nemuritor este făcută posibilă pentru că mintea muritoare este, în primul rând, personală și, în al doilea rând, în contact cu realități supraanimale; ea posedă o dotare supramaterială cu facultăți cosmice care asigură evoluția unei naturi morale capabile de a lua decizii morale, ceea ce produce un contact creativ de bună credință cu slujitorii spirituali asociați și cu Ajustorul Gândirii interior.

111:2.10 (1218.8) Rezultatul inevitabil al acestei spiritualizări a minții umane prin contact este nașterea treptată a unui suflet, progenitură unită cu o minte adjutant dominată de o voință omenească dornică cu ardoare să-l cunoască pe Dumnezeu, și care lucrează în legătură cu forțele spirituale ale universului, care sunt sub controlul unui fragment efectiv din însuși Dumnezeu în întregii creații - Veghetorul de Mister. Astfel că realitatea materială și muritoare a sinelui transcende limitările temporare ale mecanismului vieții fizice, și

atinge o nouă expresie și o nouă identificare în vehiculul în evoluție care trebuie să asigure continuitatea individualității, sufletul morontial și nemuritor.

3. Sufletul în evoluție

111:3.1 (1218.9) Greșelile minții muritoare și neregulile conduitei umane pot întârzia mult evoluția sufletului. Cu toate acestea, ele nu ar putea inhiba acest fenomen morontial odată ce a fost declanșat de Ajustorul interior cu consimțământul voinței creaturii. Însă, în orice moment anterior morții fizice, aceeași voință materială și umană are puterea de a reveni la alegerea ei și de a respinge supraviețuirea. Chiar și după ce a supraviețuit, muritorul ascendent păstrează prerogativa de a alege respingerea vieții veșnice. În orice moment dinaintea fuziunii cu Ajustorul, creatura evoluândă și ascendentă poate decide să renunțe la urmarea voinței Tatălui Paradisului. Fuziunea cu Ajustorul denotă că ascendentul a ales pe veci și în mod irevocabil, să facă voia Tatălui.

111:3.2 (1219.1) Pe durata vieții în trup, sufletul în evoluție are facultatea de a întipări și mai adânc deciziile supramateriale ale minții umane. Fiind supramaterial, sufletul material nu funcționează prin el însuși pe nivelul material de experiență umană. Fără colaborarea unui spirit al Deității precum Ajustorul, acest suflet spiritual nu poate să mai funcționeze deasupra nivelului morontial. Tot astfel, sufletul nu ia decizii finale înainte ca moartea sau transferul să fi rupt asocierea

sa materială cu mintea muritoare, afară de cazul când mintea materială nu a delegat în mod liber și de bunăvoie autoritatea necesară sufletului ei morontial în mod funcțional asociat. Pe durata vieții, voința muritoare, puterea de decizie și de alegere a personalității, rezidă în circuitele mentale materiale. Pe măsură dezvoltării de muritor pe pământ, acest sine, cu inestimabilele lui puteri de alegere, se identifică cu sinele morontial. Sufletul este astfel embrionul viitorului vehicul morontial al identității personalității.

111:3.3 (1219.2) Acest suflet nemuritor are mai întâi o natură în întregime morontială, dar el posedă o asemenea capacitate de dezvoltare încât se înalță invariabil la adevăratele nivele spirituale demne de fuziunea cu spiritele Deității. Fuziunea are în general loc cu același spirit al Tatălui Universal care declanșase acest fenomen creativ în mintea creaturii.

111:3.4 (1219.3) Mintea umană și Ajustorul divin sunt amândoi conștienți de prezența și de natura distincte ale sufletului în evoluție - Ajustorul pe deplin, iar mintea parțial. În ceea ce privește sufletul, pe măsura propriei sale creșteri evolutive, el devine din ce în ce mai conștient de mintea umană și de Ajustorul divin ca identități asociate. Sufletul participă la calitățile minții umane precum și la cele ale spiritului divin, dar el evoluează constant către sporirea controlului spiritual și a dominației divine, stimulând o funcțiune mentală ale cărei semnificații caută să se coordoneze cu adevăratele valori spirituale.

111:3.5 (1219.4) Cariera de muritor, evoluția sufletului, nu este atât o încercare cât o educare. Credința în supraviețuirea valorilor supreme este esența religiei. Experiența religioasă autentică constă în unirea

valorilor supreme și a semnificațiilor cosmice ca realizare a realității universale.

111:3.6 (1219.5) Mentea cunoaște cantitatea, realitatea, semnificațiile.

Dar calitatea - valorile - este simțită. Ceea ce simte este creația unită a minții care cunoaște și a spiritului asociat care conferă realitate.

111:3.7 (1219.6) În măsura în care sufletul morontial evoluând al omului se impregnează de adevăr, de frumusețe și de bunătate ca fiind realizarea valorii conștiinței de Dumnezeu, ființa care rezultă devine indestructibilă. Dacă nu este nici o supraviețuire a valorilor eterne în sufletul care evoluează al omului, atunci existența muritoare este lipsită de sens, iar viața însăși este o iluzie tragică. Dar aceasta este veșnic adevărat: ceea ce începeți în timp voi isprăviți în mod sigur în veșnicie--dacă acel lucru merită a fi încheiat.

4. Viața interioară

111:4.1 (1219.7) Recunoașterea este procesul intelectual care constă în potrivirea impresiilor senzoriale primite din lumea exterioară cu lumile aparținând memoriei individului.

111:4.2 (1220.1) Înțelegerea implică faptul că aceste impresii senzoriale recunoscute și modelele memoriei care le sunt asociate au fost integrate sau organizate într-o rețea dinamică de principii.

111:4.3 (1220.2) Semnificațiile decurg dintr-o combinație de recunoaștere și înțelegere. Semnificațiile nu există într-o lume în întregime

senzorială sau materială. Semnificațiile și valorile nu sunt percepute decât în sferile interioare sau supramateriale ale experienței umane.

111:4.4 (1220.3) Progresele adevăratei civilizații sunt toate născute din această lume lăuntrică a omenirii. Numai viața lăuntrică este cu adevărat creativă. Civilizația abia dacă progresează atunci când majoritatea tineretului unei generații își consacră atenția și energia urmării materialiste a lumii senzoriale sau exterioare. Lumea interioară și lumea exterioară au serii diferite de valori. Orice civilizație este în pericol când trei sferturi din tineretul ei neglijează să se intereseze de etică, de sociologie, de eugenie, de filozofie, de artele frumoase, de religie și de cosmologie.

111:4.5 (1220.4) Numai la nivelul superior al minții supraconștiente care vine în contact cu domeniul spiritului al experienței umane se găsesc aceste concepte superioare asociate cu modele maestru eficiente care vor contribui la clădirea unei civilizații mai bune și mai durabile. Personalitatea este creativă prin natură, dar ea nu funcționează creativ decât în viața interioară a individului.

111:4.6 (1220.5) Cristalele de zăpadă au întotdeauna o formă hexagonală, dar niciodată două din ele nu sunt identice. Copiii se modelează după tipuri, dar nu există doi care să fie identici, chiar dacă sunt gemeni. Personalitățile se înrudesesc cu tipurile, dar sunt întotdeauna unice.

111:4.7 (1220.6) Fericirea și bucuria își au originea în viața interioară. Nu poți simți o bucurie reală de unul singur. O viață solitară este fatală

pentru fericire. Chiar și familiile și națiunile se bucură mai bine de viață dacă o împărtășesc cu alții.

111:4.8 (1220.7) Voi nu puteți controla realmente lumea exterioară - mediul înconjurător. Creativitatea lumii interioare este cea care este cea mai supusă directivelor voastre, deoarece acolo personalitatea este atât de eliberată din cătușele legii cauzei și efectului. O suveranitate volitivă limitată este asociată cu personalitatea.

111:4.9 (1220.8) Din moment ce viața interioară a omului este cu adevărat creativă, fiecare persoană poartă responsabilitatea de a alege dacă această creativitate va fi spontană și în întregime dependentă de hazard, sau dacă va fi controlată, dirijată și constructivă. Cum poate o imaginație creativă să producă rezultate valabile dacă scena pe care funcționează este deja ocupată de prejudecăți, de ură, de frici, de ranchiune, de răzbunări și de sectarisme?

111:4.10 (1220.9) Ideile își pot avea originea în stimulii lumii exterioare, dar idealurile se nasc numai pe tărâmurile creative ale lumii interioare. Națiunile lumii sunt actualmente dirijate de către oamenii care au o supraabundență de idei, dar o carență de idealuri. Aceasta este explicația sărăciei, a divorțurilor, a războaielor și a conflictelor rasiale.

111:4.11 (1220.10) Iată problema: dacă omul cu liberul său arbitru este dotat lăuntric cu puteri creative, trebuie atunci să recunoaștem că libera creativitate conține potențialul liberei distructivități. Iar atunci când creativitatea se orientează către puterea distrugătoare, ființa se găsește în fața devastărilor răului și ale păcatului - asupriri, războaie

și distrugeri. Răul este o creativitate parțială care tinde către dezintegrare și, în cele din urmă, către distrugerea finală. Orice conflict este rău în sensul că el inhibă funcțiunea creativă a vieții lăuntrice - el reprezintă un fel de război civil în personalitate.

111:4.12 (1221.1) Creativitatea interioară contribuie la înnobilare prin integrarea personalității și unificarea individualității. Este pe veci adevărat că trecutul este imposibil de schimbat, și că numai viitorul poate fi modificat prin intermediul creativității sinelui lăuntric în momentul prezent.

5. Consacrarea alegerii

111:5.1 (1221.2) Făcând voia lui Dumnezeu, o creatură nu face nici mai mult nici mai puțin decât să își arate bunăvoința de a împărtăși viața sa interioară cu Dumnezeu - chiar Dumnezeul care a făcut posibilă viața acestei creaturi, cu valorile ei și cu înțelesurile ei interioare. A împărtăși, înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu - divin. Dumnezeu împărtășește totul cu Fiii Eterni și cu Spiritul Infinit; și aceștia, la rândul lor, împărtășesc toate lucrurile cu Fiii divini și cu Fiicele-spirite ale universurilor.

111:5.2 (1221.3) Imitarea lui Dumnezeu este cheia perfecțiunii. Secretul supraviețuirii și al perfecțiunii în supraviețuire este să faci voia sa.

111:5.3 (1221.4) Muritorii trăiesc în Dumnezeu, și Dumnezeu a vrut așadar să trăiască în muritori. Așa cum oamenii i se încredințează

lui, tot așa și el, primul, a încredințat o parte din el însuși oamenilor pentru a-i însoți. El a consimțit să trăiască în oameni și să locuiască în ei supunându-se voinței umane.

111:5.4 (1221.5) Pacea în viața prezentă, supraviețuirea în moarte, perfecțiunea în viața următoare, serviciul în eternitate, toate acestea sunt împlinite (în spirit) *încă de acum*, când personalitatea creată consimte - alege - să supună voința creaturii voinței Tatălui. Cât despre Tată, el a ales deja să subordoneze un fragment din el însuși voinței personalității creaturii.

111:5.5 (1221.6) Această alegere a creaturii nu este o lepădare a voinței. Ea este o consacrare a voinței, o expansiune a voinței, o glorificare a voinței, o perfecționare a voinței. O asemenea alegere înalță voința creaturii de la nivelul de semnificație temporală la acea stare superioară în care personalitatea fiului creat comunică cu personalitatea Tatălui-spirit.

111:5.6 (1221.7) Alegerea de a face voia Tatălui este descoperirea spirituală a Tatălui-spirit de către omul muritor, chiar dacă trebuie să se scurgă o perioadă din viață înainte ca fiul creat să poată efectiv să se mențină în prezența reală a Dumnezeuului Paradisului. Această alegere nu constă atât de mult într-o negare a voinței creaturii - „facă-se nu voia mea, ci voia ta” - cât mai degrabă într-o afirmare a creaturii: „este voința *mea* ca voia *ta* să se facă”. Dacă această alegere este decisivă, fiul care-l alege pe Dumnezeu va ajunge, mai devreme sau mai târziu, la uniunea interioară (fuziunea) cu fragmentul de Dumnezeu care locuiește în el. Deși se perfecționează, acest același fiu va găsi satisfacția supremă a personalității într-o comuniune

adoratoare dintre personalitatea omului și personalitatea Autorului său, două personalități ale căror atribute creatoare s-au unit pentru totdeauna într-o reciprocitate de expresie liber voită - nașterea unei alte asocieri eterne dintre voința omului și voința lui Dumnezeu.

6. Paradoxul uman

111:6.1 (1221.8) Multe dificultăți temporale ale muritorilor provin din dubla lor relație cu cosmosul. Omul este o parte a naturii - el există în natură - și, totuși, el este capabil de a transcende natura. Omul este finit, dar el este locuit de o scânteie a infinității. Această situație dublă nu oferă numai un potențial pentru rău, ci ea generează și numeroase situații sociale și morale impregnate de multe incertitudini și de o mulțime de griji.

111:6.2 (1222.1) Curajul cerut pentru învingerea naturii și pentru transcenderea sinelui este un curaj care poate sucomba înaintea tentațiilor orgoliului. Muritorul capabil să își depășească sinele poate ceda tentației de a deifica conștiința sa de sine. Dilema umană rezultă din dublul fapt că omul este aservit naturii, și în același timp, el posedă o libertate unică - libertatea de alegere și de acțiune spirituale.

111:6.3 (1222.2) Pe nivelele materiale, omul se găsește subordonat naturii, în vreme ce, pe nivelele spirituale, el triumfă asupra naturii și a tuturor elementelor temporale și finite. Un asemenea paradox este

inseparabil de tentații, de rău potențial și de erori de decizie - el este opera Fiilor săi divini - și trebuie deci să fie *bun*. Întrebuințarea greșită a finitului, deformarea și perversitatea sa, sunt cele care dau naștere răului și păcatului.

111:6.4 (1222.3) Spiritul poate să domine mintea; tot astfel, mintea poate să controleze energia, dar ea nu poate să o facă decât prin propria sa manipulare inteligentă a potențialurilor de metamorfoză inerente nivelului matematic al cauzelor și al efectelor din domeniile fizice. Controlul energiei nu este inerent minții creaturii; el este o prerogativă a Deității, dar mintea creaturii poate să manipuleze energia, și o manipulează efectiv exact în măsura în care ea a devenit stăpâna secretelor energiei universului fizic.

111:6.5 (1222.4) Când omul dorește să modifice realitatea fizică, fie că este vorba de el însuși, fie că este mediul său înconjurător, el reușește acest lucru în măsura în care a descoperit modul și mijloacele de a controla materia și de a dirija energia. Fără ajutor, mintea este neputincioasă în a influența orice este material, în afară de propriul său mecanism fizic de care este inevitabil legată. Însă, prin folosirea inteligentă a mecanismului corporal, mintea poate să creeze alte mecanisme, chiar și raporturi de energii și relații vii, în mijlocul cărora această minte poate să controleze tot mai bine și chiar să domine nivelul său fizic în univers.

111:6.6 (1222.5) Știința este sursa faptelor, și mintea nu poate să opereze în absența faptelor. În edificarea înțelepciunii, faptele sunt pietrele cioplite prinse cu cimentul experienței vieții. Omul poate să găsească iubirea lui Dumnezeu fără fapte și să descopere legile lui Dumnezeu

fără iubire, dar niciodată nu poate începe să aprecieze simetria infinită, armonia celestă și splendida plenitudine a naturii care include cu totul Prima Sursă-Centru înainte de a fi găsit legea divină și iubirea divină, și de a le fi unificat experiențial în propria sa filozofie cosmică în evoluție.

111:6.7 (1222.6) Expansiunea cunoașterii materiale permite o mai mare apreciere intelectuală a înțelesurilor ideilor și a valorilor idealurilor. O ființă umană poate să găsească adevărul în experiența sa interioară, dar ea are nevoie să cunoască clar faptele pentru a aplica descoperirea sa personală a adevărului în cerințele brutal de practice ale vieții de toate zilele.

111:6.8 (1222.7) Este într-un tot natural ca omul să fie chinuit de sentimente de nesiguranță atunci când se vede inextricabil legat de natură, în vreme ce el posedă puteri spirituale care transcend în întregime toate lucrurile temporale și finite. Numai încrederea religioasă - credința vie - poate să susțină omul în mijlocul acestor probleme dificile și tulburătoare.

111:6.9 (1223.1) Dintre toate primejdiile care iau cu asalt natura muritoare a omului și pun în pericol integritatea sa spirituală, orgoliul este cel mai mare. Curajul este valoros, dar egoismul este vanitos și sinucigaș. O încredere rezonabilă în sine nu este ceva deplorabil. Aptitudinea omului de a se transcende este singurul lucru care îl distinge de regnul animal.

111:6.10 (1223.2) Orgoliul este amăgitor, îmbătător, și generează păcatul, fie că este la un individ, fie că este la un grup, o rasă, sau națiune.

Este literalmente adevărat că „orgoliul merge înaintea ruinei”.

7. Problema Ajustorului

111:7.1 (1223.3) Incertitudinea însoțită de încredere este esența aventurii Paradisului - incertitudinea față de timp și minte, incertitudinea legată de evenimentele derulării ascensiunii spre Paradis; încrederea în spirit și în eternitate, încredere în încrederea fără rezerve a fiului creatură în compasiunea divină și iubirea infinită a Tatălui Universal; incertitudinea în calitate de cetățean neexperimentat al universului; încrederea ca fiu ascendent în locuințele universale ale unui Tată infinit de puternic, de înțelept și de iubitor.

111:7.2 (1223.4) Pot eu să vă îndemn să vă îndreptați atenția către ecoul îndepărtat al apelului fidel pe care Ajustorul îl adresează sufletului vostru? Ajustorul interior nu poate nici să oprească, nici chiar să schimbe din punct de vedere material lupta inerentă carierei voastre în timp; Ajustorul nu poate să reducă necazurile vieții voastre din cursul călătoriei voastre în această lume în care vă zbateți. Locuitorul divin nu poate decât să se abțină cu răbdare, în timp ce voi duceți lupta vieții așa cum este ea trăită pe planeta voastră. În schimb, în cursul muncilor și frământărilor voastre, ale luptelor și ale durerilor voastre, voi ați putea, dacă ați dori acest lucru, să îi îngăduiți bravului Ajustor să lupte cu voi și pentru voi. Voi ați fi atât de mult încurajați și inspirați, pasionați și intrigati, doar dacă ați vrea să

permiteți Ajustorului să prezinte constant tabloul adevăratului mobil, al țelului final și a veșnicei intenții a acestei întregi grele lupte ascendente cu problemele obișnuite ale prezentei voastre lumi materiale.

111:7.3 (1223.5) De ce nu ajutați voi Ajustorul în sarcina lui care constă în a vă arăta contraponderea spirituală a tuturor acestor eforturi materiale îndârjite? De ce nu-i permiteți Ajustorului să vă fortifice cu ajutorul adevărilor spirituale de putere cosmică, în timp ce vă luptați contra dificultăților temporale ale existenței creaturilor? De ce nu încurajați voi ajutorul divin în a vă îmbărbăta arătându-vă clar panorama eternă a vieții universale, în timp ce considerați cu perplexitate problemele ceasului care trece? De ce refuzați să fiți iluminați și inspirați de punctul de vedere al universului, în timp ce vă osteniți în mijlocul piedicilor timpului și vă zbateți în labirintul de incertitudini care iau cu asalt călătoria vieții voastre muritoare? De ce să nu permiteți Ajustorului să vă spiritualizeze gândurile, chiar dacă picioarele voastre trebuie să pășească pe cărările materiale ale eforturilor pământești?

111:7.4 (1223.6) Rasele superioare ale Urantiei sunt amestecate într-un mod complex. Ele sunt un amestec de numeroase rase și neamuri de origini diferite. Această natură compusă face dificil Veghetorilor să lucreze eficient în cursul vieții, și complică net problemele Ajustorului și ale păzitorului serafic după moarte. Nu cu mult timp în urmă, eu mă găseam pe Salvington, și am auzit un păzitor de destin prezentând o expunere formală pentru a scuza dificultățile

întâmpinate în slujirea sa pe lângă subiectul său uman. Acest serafim zicea:

111:7.5 (1223.7) ”O mare parte a dificultăților mele proveneau din interminabilul conflict dintre cele două naturi ale subiectului meu: imboldul ambiției contrat de indolența animală; idealurile unui popor superior barate de instinctele unei rase inferioare; intențiile elevate ale unei minți elevate care întâmpină antagonismul impulsurilor ereditare primitive; vederile pe termen lung ale unui Veghetor prevăzător contracarate de îngustimea vederilor unei creaturi a timpului; planurile progresive ale unei ființe ascendente modificate de dorințele și de poftele unei naturi materiale; străfulgerările de inteligență universală anulate de imperativele energetice chimice ale unei rase în evoluție; emoțiile unui animal care se opun presiunii îngerilor; pregătirea unui intelect anihilat de tendințele instinctului; experiența individului care se izbește de predispozițiile acumulate ale rasei; țelurile aceluia mai bun dominate de impulsul celui mai rău; zborul geniului neutralizat de greutatea mediocrității; progresul celui bun întârziat de inerția celui rău; arta frumosului pângărită de prezența răului; vioiciunea sănătății neutralizată de astenia cauzată de boală; izvorul credinței poluat de otrăvurile fricii; sursa bucuriei făcută amară de apele amărăciunilor; veselia anticipării deziluzionată de amărăciunea realizării; bucuriile vieții mereu amenințate de tristețile morții. Ce viață, și pe ce planetă! Și totuși, din cauza indemnului și a sprijinului mereu prezente ale Ajustorului Gândirii, acest suflet a atins un mare grad de fericire și

de succes, și se înalță încă de acum în sălile de judecată ale lumilor
palat.”

111:7.6 (1224.1) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]